

hvad Meningen var med Ordene, at Taksationen kun gælder for et Aar. Ja, det er en Bestemmelse, som ikke findes i Regeringsforslaget, men er bragt ind i det andet Ting i Forbindelse med de derefter følgende Ord: „og Omkostningerne herved deles ligeligt mellem begge Parter“. Jeg har forstaaet det saaledes, at man ikke har villet fastslaa Værdien en Gang for alle, men har ment, at den Værdi, som blev fastsat for det paagældende Materiale, kun skulde staa ved Magt et Aar, og at der derefter skulde finde en ny Taksation Sted. Der findes ikke i Betænkningen eller i Motiveringen fra den ærede Ordførers Side nogen Omtale af disse Ord, at Taksationen kun skal gælde et Aar. Jeg har tænkt mig, at man har kunnet ønske derved at fastslaa, hvorledes Tilstanden har været ved den forrige Taksation, og hvorledes den var ved den ny Taksation, idet man saa derved kunde faa fastslaaet, hvilken Borttagelse der i Mellemtiden havde fundet Sted. — Naar det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Bojsen) forklarede os, hvad Ordet „passende“ betyder, er det jo meget interessant, at der kan lægges en saadan Mængde Ting ind deri. Det ærede Medlem mente, at det ikke skulde betyde mindre end fuld Erstatning, og at det først og fremmest skulde betyde, at Erstatningen skulde rette sig efter Priserne paa det paagældende Sted, men jeg tror ogsaa, at hvor man anvender Udtrykket „fuld Erstatning“, maa man tage Hensyn til Priserne paa de Steder, hvor de paagældende Varer findes. I ethvert Tilfælde maa derfra trækkes den Pris, det kan koste at føre dem til Steder, hvor de have mere Værdi. I den Henseende tror jeg ikke, at der er nogen Forskel mellem „fuld“ og „passende“. Det ærede Medlem mente ogsaa, at der deri maatte ligge, at man ved Aarets Udgang maatte opgøre, hvor meget man havde taget, men det kan jeg ikke faa til at ligge deri. At de Folk, som fastsætte denne Erstatning, ved Aarets Udgang skulle opgøre, hvor meget man har taget, tror jeg ikke, det ærede Medlem kan faa ud deraf. Man vil vistnok faa ganske det samme Forhold, hvis der staar „passende Erstatning“ som „fuld Erstatning“, og det troede den forrige Indenrigsminister ogsaa. Man har vistnok med dette Udtryk „passende“ villet være lidt venlig over for disse Kommuner. Man har villet skrive et Ord, som ikke lød saa haardt og stærkt som „fuld Erstatning“, og saa skrev man „passende Erstatning“; det gør ikke saa afskrækkende Virkning. Men at man skulde have tænkt

sig saadanne Følger af at ombytte disse Udtryk, tror jeg ikke, og jeg synes heller ikke, det ærede Medlem har kunnet gøre det klart. Jeg er som den forrige Indenrigsminister villig til at tage Ordet „passende Erstatning“ og ligeledes villig til at gaa med til den mærkelige Bestemmelse, at den Mand, som faar Taksation afholdt, skal betale Halvdelen af Taksationsomkostningerne. Det er disse to Punkter, som ere af nogen Betydning sete i Forhold til Regeringsforslaget, og jeg tror at kunne lade det passere, hvis man ønsker det paa den Maade. — Der er desuden det tredie Punkt, Tilføjslen til § 4, som jeg er meget tvivlende om. Det er nemlig en absolut Afgivelse fra hele Lovens øvrige Karakter, at man paa et ganske enkelt Punkt vil berøve Besidderen den Ret, som han paa alle andre Punkter har, og jeg synes, man maa nære Betænknelighed derved. Det gælder navnlig, hvis det skulde være rigtigt, som den ærede sidste Taler, det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Danneskjold-Samsø) udtalte, at man derefter skulde vente, at man fortrinsvis skulde gaa til Stranden, fordi man der kunde faa det gratis, medens man alle andre Steder skulde betale derfor. Men jeg skal ikke nægte, at det maa bidrage til at forøge Betænknelighederne derved. Men gaar man til at indføre denne Bestemmelse i Lovforslaget, vil man naturligvis kunne risikere at gaa Glip af, hvad ogsaa det ærede Medlem sætter Pris paa, at faa bragt Orden til Veje og sikre Folk Erstatning, ikke blot for sket Skade, men ogsaa for virkelig borttagne Værdier. Jeg skal herefter med Interesse afvente, hvilket Resultat Tingets nærmere Overvejelse af denne Sag i et Udvalg maatte føre til.

Neergaard: Jeg takker den højtærede Minister for hans Bemærkninger om mine Anker vedrørende Bestemmelsen i § 5 om, at Taksationen kun gælder for eet Aar, da jeg heraf ser, at jeg har fuldstændig Ret i min Bemærkning om, at det var uklart, hvad Meningen var dermed. Den højtærede Minister gjorde ogsaa opmærksom paa, at der ikke stod noget derom i Betænkningen. Men jeg forstod ikke den højtærede Ministers Udtalelser om, at denne Bestemmelse var indsat i Folketinget. Jeg mener, at der i det af Indenrigsministeren i Aar forelagte Lovforslag findes en Bestemmelse i § 5 om, at Taksationen kun gælder for eet Aar. I Anledning af, hvad den højtærede Indenrigsminister bemærkede om, at man skulde tage Hensyn til, hvad der blev taget, maa jeg bemærke, at der i Øjeblikket